

Priznať si chyby (5. decembra)

Naše hriechy budú bodom, od ktorého sa budeme odrážať, aby sme vystúpili vyššie. Z miesta, ktoré sa volá „pokora“ budeme vidieť a počuť Toho, ktorý je mocný a sväté je jeho meno.

05.12.2023

Priznať si chyby

Advent je vhodným časom na zamyslenie sa nad naším spôsobom života a bytia. Niektoré veci sa nedajú zmeniť, sú v genetickom kóde

každého človeka. Iné aspekty našej osobnosti, nášho správania či konania, sa dajú zmeniť, ale musíme si priznať, že to nie je ľahké. Preto dnešná liturgia znie touto modlitbou: *Pane, dobrotivo vypočuj naše pokorné prosby a láskavo nám pomáhaj v našich slabostiach.* Táto modlitba je viac ako len pár slov, ktoré chcú vyplniť stoj čo stoj trápne ticho.

Pozrime sa na Pannu Máriu: vo svojej pokore uznáva, že nič nemá, že nič nemôže. Je to On, mocný Boh, ktorý koná veľké skutky. Máriina pokora, ktorá sa prejavuje v jej modlitbe *Velebí moja duša Pána* (Lk 1, 56-55), je svetlom, ktoré osvetľuje naše myšlienky a činy. Nie preto, že nás povzbudzuje k činom, ale preto, že nám ukazuje cestu pokory, jedinú cestu, ktorú Boh pozná a ktorú nám ponúka ako cestu k Nemu. Pretože nie sme ničím, Panna Mária nás povzbudzuje, aby sme sa s dôverou obracali na Boha. To On je veľký,

dobrý, mocný a jeho milosrdenstvo trvá naveky z pokolenia na pokolenie.

Evanjelista Lukáš, ten istý, ktorý vo svojom evanjeliu zachytil veľké chválospevy, ktoré prevzala liturgia Cirkvi, nám hovorí, že Ježiš *zaplesal v Duchu Svätom* (Lk 1, 41). Je zaujímavé, že Duch Svätý chce, aby sme počúvali túto pieseň radosti nášho Pána. Ježiš zaplesal, pretože Boh Otec zjavil tieto veci tým, ktorí sú maličkí a pokorní. Nie múdрым z pohľadu sveta, ale tým, ktorí mu dôverujú a nedôverujú sebe samým. Poznajú totiž svoju slabosť.

„Pane“ - môžeme zvolať - „pomôž nám v našej úbohosti!“ Hovorí sa, že svätý Hieronym vo svojej modlitbe opakoval Pánovi: „Čo ti môžem dať?“ A v hĺbke svojho srdca počul odpoveď: „Daj mi svoje hriechy, svoju slabosť, svoju malosť.“ A to je to, čo

môžeme dať Bohu ty a ja: naše malosti, slabosti a nedostatky.

Môže sa stať, že niečo v nás nám v tom však bude brániť. Je pre nás ľahšie dávať almužnu, robiť dobré skutky, dokonca aj svoj čas by sme mu venovali. Ale naša bieda...

Problém je v tom, že na to, aby sme mohli Bohu darovať našu úbohosť, najskôr si ju musíme priznať.

Musíme si ju priznať a prijať ju, prijať nás samých, takých, akí sme. A prijať aj to, že aj druhí nás vidia a vedia o našej slabosti. Poznajú naše chyby a pády.

Aké ťažké je rozpoznať a uznať vlastné chyby! Aké ťažké je prijať napomenutie alebo radu, ktorá kontrastuje s našim uhлом pohľadu! Nie len preto, že vždy keď sa to stane mi náleží ospravedlniť sa. Ale aj preto, lebo je vtedy zranená moja pýcha, nadutosť a pod. Keď sa to povie takto vo všeobecnosti, zdá sa to

jednoduché. No keď príde rad na lámanie chleba a treba to urobiť v nejakej konkrétnej situácii, je to veľmi ťažké. Vtedy sa prejaví naša pýcha, nadutosť, začneme sa riadiť ľudskými ohľadmi.

Úvodná modlitba dnešnej omše je veľmi trefná: „*láskavo nám pomáhaj v našich slabostiach, Pane!*“ Ide o prosbu, ktorá vychádza z pokory, ako tá Máriina. Je to prosba, ktorá nám pomáha uvedomiť si, že musíme každý deň bojovať. A musíme bojovať proti tým istým chybám a hriechom ako včera a ako vždy. Nepovedzme si: „Ja som už raz taký!“. S božou pomocou a s príhovorom tej, ktorá je Nepoškvrnená, budeme bojovať, a bez toho, že by sme si zúfali z našich pádov sa postavíme a budeme bojovať znovu. Len arogantný obmedzenec sa upína na svoje pády a zranenia, ktoré v konečnom dôsledku zraňujú v prvom rade jeho pýchu. Treba ísť vpred! Lepšie

povedané, musíme ísť vpred, ale s vedomím, že to nie sme len my sami, kto sa snaží napredovať a už určite nie len vďaka vlastnej dokonalosti. Veď je to práve ona, ktorá nám často chýba. Chceme teda rásť spoliehajúc sa na Božiu milosť.

Takto uvidíme to, čo králi a mocní tohto sveta nevideli. Naše hriechy budú bodom, od ktorého sa budeme odrážať, aby sme vystúpili vyššie. Z miesta, ktoré sa volá „pokora“ budeme vidieť a počuť Toho, ktorý je mocný a sväté je jeho meno.

Antonio Montes